

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Modesti Tavbengall Apologeticus Adversus Umbras Oratij Melliti

Hansiz, Marcus

Pragæ, 1723

Protestatio Authoris.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39569

1. Producam vitam & mores laudatissimi & Sanctissimi viri R. P. Gabrielis Hevenesi, quem, si omnes aliae causae scribendi deficerent, æquitas tamen flagigaret contra tot calumnias & contumelias defendi: ita enim habeo me perinde bonum piúmque factorum, atque si Sancti cuiuspiam injuriam mihi defendendam susceperim.
2. Ostendam, quòd, quæ scripsit, sanctissimè, rectissimèque scripserit, non impudenter, non scandalosè, non contumeliosè, non vertiginosè, ut Mellitus vociferatur.
3. Discutiam umbras Melliti, & ejus argumenta, quæ nulla omnino sunt, adeò, ut mirari satis non potuerim, homini sano gravia videri potuisse, diluam ad oculum.
4. Ostendam defectum & inopiam judicij, quàm Mellitus in utroque suo centunculo confarcinando laboravit.
5. Subiiciam allocutiones duas. alteram ad A. R. R. Societatis JESU Patres; ad Ampliissimos Præsules Melliti Superiores alteram; denique datis Mellito commodis præceptis concludam Opusculum.

Protestatio Authoris.

Protestor inprimis me nihil sinistri de quoquam Ordine aut quapiam ejus persona velle in præsens scribere. Mellitum quod attinet, cum is adeo non mel Atticum quin vel acerbissimum Jesuitis propinaverit, sibi tribuet, si absinthiten sibi à me credat aliquando misceri. Prope dixissem: Exedat, quod intrivit: nî, quemadmodum præmisi, puderet sudibus uti præustis, Lectorémque ad prandia fabrorum, aut ad poma vocare agrestia. Religiosus cum sit, nolui ludibrium facere, adeò ut nec ipsius, nec Religionis nomen edam ille

ille viderit, quâ conscientiâ potuerit Religiosissimos viros non jocularibus aut innoxiiis bracteolis, quibus ego eum excomam, sed planè seriis, famosis ignominiosisque strophis, ipse non laceffitus, mundi ludibrio totius, quoad in se erat, exponere.

Protestor secundò, me cum potuissim multò acriùs asperare Stylum, & par pari referre, non potuisse tamen ingenio aut ubertati materiæ, sed apiculæ in morem libasse Meliti mel in Summa duntaxat cute, fixo quandòque aculeo, non ad sensum profundum, sed ad scabiem potius perficandam accommodo, nullo odii aut vindictæ veneno: leviùs denique quàm oportuit. Quid ita? non ob meritum Melliti, aut quod ipse sibi fortè persuadeat, metum ejus aliquem, sed honoris & reverentiæ gratiâ, quâ in Sanctissimum ejus ordinem atque imprimis Amplissimum Monasterij Mellicensis Præsulem & egò feror, & inclitam JESU Societatem ferri scio, Virum; (quod non gratiæ conciliandæ do, sed planè spectatis ejusdem per Austriam, ac præcipuè Urbem Viennensem, quin exteras quoque terras Virtutibus) Virum inquam, quo Mellitus plane dignus haud est, moderatum, æqui bonique amantem, Sapientem, magnumque decus Ordinis sui, è cujus mente scio non fuisse scabiosum illum Pasquinum, quem Mellitus edidit; quin contrà multis occasionibus eum alio longè animo, quàm quo Mellitus optasset, in JESU Societatem & fuisse & esse, Scio eum detestari tumultuosa ejusmodi consilia; averfari, ut par est, studia contentionum; scio sic favisse literis & eruditioni inter suos promovendæ, ut tamen paci, concordiæ, denique virtuti potiora tribueret. Parum huic bonæ menti Mellitus respondit, Mellitus, ille tanta in laudem svavitatemque Obedientiæ perorans, re verò ipsa sic agens, ut fructus haud admodum jucundos lætosque Superioribus ferat suis, filiusque sit non gaudij sed doloris. Precor ut Ordini Sancto sic commodet, ut
non

non fovisse malum ovum Confratres reliqui aliquando gemiscant. Vapor & spuma stabile nihil habent : fumus etiam lacrymas elicit non alijs magis, quam qui eidem assident foco, eodemque lare versantur. Quid recti sperandum, si simius se Regem ferat? Protestor tertio me, quod erat muneris mei, in hoc præcipue incubuisse, ut errores nonnullos Mellito eximerem, inprimis, quo putavit se esse aut invulnerabilem aut adeo formidatum, ut ejus vim calami eruditionisque torrentem nemo sustineat : Se esse Leonem, cujus os radere nemo audeat : Lyras suas magni fieri ab hominibus eruditis, aut esse ejusmodi, quæ à nemine refelli possint : Demum quo putavit se esse præcentorem Choragumque coetus Philologorum, quo sibi existimabat licere, æstimationem sui, thus ac poplium imperare omnibus, & ni faciant, in morem cornupetæ quoslibet licenter impetere, summos, medios, Religiosos, Seculares, atque denique agere, qui vix pipiat, in senatu literario Dictatorem. illum maxime errorem ei demum oportuit, quo somniabat se timeri : quæ causa fuit, ut, cum alias essem longe mitius scripturus, ob hoc ipsum liberalius aliquantum incessem vellicaremque ejus cristas, ut ne videlicet, qui novus esset insolentiæ stimulus, timeri se aut observari putaret. Protestor nihil esse tui, quod extimescam Mellite, non nomen, non calamum, non halitum eruditionis, non iram, non furorem, non calcar, non tomos tuos, non crambes tuas, non scommata, non clamores, non foedera tua, nihil inquam tui est, quod reformidem, ingenium autem & judicium minime. Quod si tibi doleat, memineris idem evenisse ranæ, quæ cum clamoritate suâ freta chorum inter animalia ducere & leones percellere coaxando vellet, conculcata est. At repudium mihi daturus es amicitiamque renunciabis. Tuum jus esto, te amicum esse meum dedignari; at ego esse tibi dedignabor inimicus.

Proe-